

The Corridor / The Cure – Harrison Birtwistle

Wizja koncepcyjna (AI)

Zdeformowana, przejściowa architektura sugerująca ruch między światami – mitem i pamięcią. Niestabilna perspektywa oraz ostre modelowanie światłem podkreślają dramat niemożności powrotu i egzystencjalne napięcie dyptyku.

The Corridor (2009)

Wydawca: Boosey & Hawkes.

Prapremiera: 12 czerwca 2009, Aldeburgh Festival.

Czas trwania: ok. 48 minut.

Szczegółowy skład:

Głosy: Sopran (Eurydyka), Tenor (Orfeusz)

Zespół: 6 instrumentalistów – flet (także altowy), klarnet (także basowy), harfa, skrzypce, altówka, wiolonczela.

Przedsięwzięcie „Nieznane sceny. Cyfrowe narzędzie repertuarowe dla twórców współczesnego teatru operowego” zostało zrealizowane przez Jerzego Wołoszuka w ramach programu stypendialnego wspierającego artystów i twórców kultury. Projekt został sfinansowany przez Unię Europejską – NextGenerationEU w ramach Krajowego Planu Odbudowy i Zwiększania Odporności.

The Cure (2014)

Wydawca: Boosey & Hawkes.

Prapremiera: 2014, Aldeburgh Festival.

Czas trwania: ok. 25 minut.

Szczegółowy skład:

Głosy: Sopran (Eurydyka)

Zespół: 13 instrumentalistów – flet (także altowy), obój, klarnet (także basowy), fagot, róg, trąbka, perkusja (2 wykonawców), fortepian/celesta, skrzypce I, skrzypce II, altówka, wiolonczela, kontrabas.

Charakter dramaturgiczny

Dyptyk oparty na micie Orfeusza i Eurydyki, ukazany z perspektywy psychologicznego zawieszenia między obecnością a utratą.

The Corridor koncentruje się na jednym, dramatycznym momencie – spojrzeniu wstecz, które przekreśla możliwość powrotu. *The Cure* stanowi dopełnienie tej sytuacji, rozwijając temat żałoby i próby „uzdrowienia” poprzez rytuał pamięci. Oba dzieła tworzą spójny, gęsty teatr koncentracji, w którym muzyka buduje przestrzeń napięcia poprzez fragmentaryczność, nagłe spięcia faktury i precyzyjne modelowanie ciszy. To dramaturgia oparta na zatrzymaniu czasu i powolnym narastaniu emocjonalnego ciśnienia.

Dlaczego opera kameralna

Obie opery funkcjonują w skali mikrodramatycznej. Wymagają bliskości widza i precyzyjnej interakcji między śpiewakami a zespołem instrumentalnym. Redukcja aparatu wykonawczego nie jest tu kompromisem ekonomicznym, lecz warunkiem artystycznym – pozwala na wyostrenie detalu i uczynienie z każdego gestu znaczącego elementu narracji.

Potencjał realizacyjny

Gotowy, XXI-wieczny „double bill” o czasie trwania ok. 70–75 minut. Relatywnie ograniczona obsada wykonawcza przy wysokiej intensywności dramaturgicznej czynią ten dyptyk atrakcyjnym dla scen repertuarowych, festiwali muzyki współczesnej oraz teatrów eksperymentalnych. Spójność estetyczna i mitologiczne zakorzenienie umożliwiają budowę silnej, czytelnej koncepcji reżyserskiej bez konieczności rozbudowanej scenografii.

Przedsięwzięcie „Nieznane sceny. Cyfrowe narzędzie repertuarowe dla twórców współczesnego teatru operowego” zostało zrealizowane przez Jerzego Wołoszuka w ramach programu stypendialnego wspierającego artystów i twórców kultury. Projekt został sfinansowany przez Unię Europejską – NextGenerationEU w ramach Krajowego Planu Odbudowy i Zwiększania Odporności.

Kontekst i możliwe strategie realizacyjne

Strategia inscenizacyjna powinna opierać się na koncentracji przestrzeni i klarownym podziale światła. *The Corridor* może być traktowany jako metaforyczna przestrzeń przejścia – zawieszona między życiem a nieobecnością.

W *The Cure* nacisk można położyć na rytualny charakter gestu i powtarzalność motywów, budując wrażenie ceremonii pamięci. Kluczowe jest zachowanie równowagi między intensywnością ekspresji a formalnym rygorem partytury. Pułapką jest nadmierna ilustracyjność – siła tych dzieł tkwi w abstrakcyjnej kondensacji emocji, nie w dosłownym odtwarzaniu mitu.

Uzasadnienie kuratorskie

Dyptyk Birtwistle'a stanowi przykład brytyjskiej opery modernistycznej o silnej konstrukcji formalnej i mitologicznym zakorzenieniu. W projekcie pełni funkcję modelowego „double bill” – zwartej, dramaturgicznie spójnej propozycji repertuarowej, która łączy kameralność z intensywną formą muzyczną, a jednocześnie pozostaje niemal nieobecna w polskim życiu operowym.